

MOJA PARAFIA

TYGODNIK
PARAFII
ŚW. JÓZEFA
W RADOMIU

XXVIII Niedziela Zwykła • Rok A

Ewangelia: Mt 22, 1-14

Rzekł swoim sługom: gotowa, lecz zaproszeni nie byli jej godni. Idźcie więc na rozstajne drogi i zapraszajcie na ucztę wszystkich, których spotkacie”. Słudzy ci wyszli na drogi i sprowadzili wszystkich napotkali: złych i dobrych.

Zaproszenie na ucztę

Naród Wybrany miał wypełnić wśród innych narodów szczególnie misję i jako pierwszy został zaproszony na ucztę, którą Bóg przygotował dla wszystkich narodów. Ta ucztą to ostateczne spotkanie wszystkich zbawionych, wyzwolonych od bólu, smutku i śmierci.

Naród Wybrany wzgardził Bożym zaproszeniem, dlatego Bóg postanawia zaprosić na ucztę wszystkich spotkanych na drodze ludzi ze wszystkich narodów. Zwraca się do grzeszników i pogan – oni zajmą jego miejsce na uczcie.

To my – ochrzczeni, jesteśmy nowym ludem Bożym, do którego Bóg kieruje swoje zaproszenie na ucztę. Tą ucztą jest Eucharystia – Uczta miłości.

Pomyślmy, jak śmieszne i niepoważne są częste nasze usprawiedliwienia siebie wobec Boga i Jego zaproszenie na niedzielną Eucha-

rystię: coraz częściej handel i kupiectwo, chęć zysku ponad wszystko, lenistwo, wyjazd na giełdę, działkę, do znajomych. Iluż z nas zagubiło chrzcielną szatę godową lub zabrudziło na rozstajnych drogach życia i nie próbuje jej wyprać, odnowić w sakramencie oczyszczenia i pojednania, nie usiłuje jej odnaleźć?

Przyjacielu! Bóg nie przymusza do korzystania ze swego zaproszenia, ale nie pozwala też sobie lekceważyć. Tak, jak na uroczystość weselną nie można przyjść w łachmanach i podartej szacie, tak też nie godzi się stać przed Bogiem z duszą zbrukaną grzechem.

Chrystus zachęca nas do nieustającej troski o czystość naszej duszy, serca, do wolności od wszelkiego grzechu. Wzywa nas do posiadania szaty godowej, czyli do zmiany życia.

ks. Ireneusz

?? Czy wiesz, że...

APROBACJA (łac. approbatio - zatwierdzenie). W stosunku do wspólnot zakonnych: zezwolenie i zatwierdzenie danej wspólnoty przez biskupa ordynariusza lub papieża.

ARCHANIOŁ (gr. arche - początek, prototyp; angelos - posłaniec). Według tradycji judaistycznej, podtrzymywanej przez tradycję chrześcijańską (por. 1 Tes 4, 16), archaniołowie tworzą wyższy „chór” aniołów, jako duchy przeznaczone przez Boga do specjalnych zadań w historii zbawienia. trzej znani z imienia archaniołowie to Gabriel, Michał i Rafał.

ARCYBISKUP (gr. episkopos - nadzorca). Biskup posiadający własną diecezję, a prócz tego stojący na czele metropolii. Niekiedy papież udziela godności arcybiskupiej biskupom, którzy nie są metropolitami; są oni wówczas arcybiskupami tytularnymi.

W Dniu Imienin
**Dostojnemu Solenizantowi
Księdzu Biskupowi
Edwardowi Materskiemu**
składamy serdeczne życzenia
błogosławieństwa Bożego
i opieki Matki Bożej Różańcowej
w posłudze Kościołowi.

Redakcja

Samotność we dwoje

Powrót do rodziny, „cocooning”, jest trendem la dwudziestych. Jednak bycie zadowolonym z samego siebie szybko prowadzi do samotności we dwoje: gdy rezygnuje się z dzieci i zaniedbuje się przyjaciół, wtedy przypowieści Jezus o uczcie staje się gorzką rzeczywistością w srebrny jubileusz weselny.

**SOS MODLITEWNE
SOS**

Módlmy się za Ojca Świętego Jana Pawła II w 21. rocznicę wyboru na Stolicę Piotrową.

Incarnationis mysterium

BULLA OGŁASZAJĄCA WIELKI JUBILEUSZ ROKU 2000

Jan Paweł Biskup, Sługa
Sług Bożych do wszystkich

Wiernych na drodze ku trzeciemu tysiącleciu po-
zdrowienie i Apostolskie Błogosławieństwo

I. Wpatrzony w tajemnicę Wcielenia Syna Bo-
żego, Kościół ma przekroczyć nie-
bawem próg trzeciego tysiącle-
cia. Szczególnie mocno od-
czuwamy w tym momencie,
że winniśmy wraz z Apo-
stołem śpiewać hymn
uwielbienia i wdzięczno-
ści: „Niech będzie błogo-
sławiony Bóg i Ojciec
Pana naszego Jezusa
Chrystusa; On napenił nas
wszelkim błogosławień-
stwem duchowym na wyży-
nach niebieskich - w Chrystu-
sie. W Nim bowiem wybrał nas
przed założeniem świata, abyśmy byli
święci i nieskalani przed Jego obliczem. Z miło-
ści przeznaczył nas dla siebie jako przybranych
synów przez Jezusa Chrystusa, według postano-
wienia swej woli (...), nam oznajmił tajemnicę swej
woli według swego postanowienia, które przed-
tem w Nim powziął dla dokonania pełni czasów,
aby wszyscy na nowo zjednoczyć w Chrystusie
jako Głowie: to, co w niebiosach, i to, co na ziemi”
(Ef 1, 3-5. 9-10).

Ze słów tych wynika wyraźnie, że historia zba-
wienia znajduje w Jezusie Chrystusie swoje zwień-
czenie i najpełniejszy sens. W Nim wszyscy otrzy-
maliśmy „łaskę po łasce” (J 1, 16), dostępując po-
jednania z Ojcem (por. Rz 5, 10; 2 Kor 5, 18).

Narodzenie Jezusa w Betlejem nie jest faktem,
który można uznać za zamkniętą przeszłość. Przed
Nim staje bowiem cała ludzka historia: Jego obec-
ność oświeca naszą teraźniejszość i przyszłość
świata. On jest „żyjącym” (por. Ap 1, 18), Tym
„Który jest, i Który był i Który przychodzi” (Ap 1,
4). Przed Nim zgina się każde kolano istot niebie-
skich, ziemskich i podziemnych, a wszelki język
wyznaje, że On jest Panem (por. Flp 2, 10-11).
Spotykając Chrystusa, każdy człowiek odkrywa
tajemnicę własnego życia!

Jezus jest prawdziwą nowością, przerastającą
oczekiwania ludzi, i pozostanie nią na zawsze, przez
wszystkie kolejne epoki dziejów. Wcielenie Syna
Bożego oraz zbawienie, jakiego dokonał przez swo-
ją śmierć i zmartwychwstanie, są zatem właściwym
kryterium oceny rzeczywistości doczesnej i wszel-
kich zamysłów, które mają zapewnić człowiekowi
życie coraz bardziej ludzkie.

2. Stoimy na progu Wielkiego Jubileuszu Roku
2000. Poczynając od pierwszej mojej Encykliki
Redemptor hominis, kieruję spojrzenie ku tej prze-

łomowej dacie, a czynię to wyłącznie po to, aby
nakłonić serca wszystkich ludzi do uległego pod-
dania się działaniu Ducha Świętego. Jubileusz
będzie obchodzony jednocześnie w Rzymie oraz
we wszystkich Kościołach partykularnych na
całym świecie, a zarazem skupiony będzie - by
tak rzec - wokół dwóch ośrodków: Miasta, które
Opatrzność zechciała uczynić stolicą Na-

stępca Piotra, oraz Ziemi Świętej,

w której Syn Boży narodził
się jako człowiek, przyjmu-
jąc ciało z Dziewicy imie-
niem Maryja (por. Łk 1,
27). Taka sama będzie
zatem waga i doniosłość
celebracji Jubileuszu
w Rzymie oraz w Zie-
mi, którą słusznie nazy-
wamy „świętą”, gdyż w
niej narodził się i umarł
Jezus. Na tej Ziemi po-
stała pierwsza chrześcijań-
ska wspólnota, na niej też Bóg
objawiał się ludzkości. Jest to Zie-

mia obiecana, trwale związana z dziejami naro-
du żydowskiego i otoczona wciąż także wyznaw-
ców islamu. Oby Jubileusz przyczynił się do po-
stępu we wzajemnym dialogu, abyśmy pewnego
dnia mogli wszyscy - żydzi, chrześcijanie i mu-
sουλmanie - przekazać sobie w Jerozolimie pozdro-
wienie pokoju.

Okres jubileuszowy pozwala nam poznać język
wymownych znaków, jakimi postępuje się Boża
pedagogia, aby nakłonić człowieka do nawróce-
nia i pokuty, które są początkiem i drogą jego
odnowy oraz warunkiem odzyskania tego, cze-
go o własnych siłach nie mógłby zdobyć: przy-
jaźni Boga, Jego łaski i życia nadprzyrodzonego
- tego życia, które jako jedyne może zaspokoić
najgłębsze pragnienia ludzkiego serca.

Wejście w nowe tysiąclecie zachęca chrześcijan,
aby głosząc Królestwo Boże, spojrzaniem wiary
ogarniali nowe, szersze horyzonty. W tych szcze-
gólnych okolicznościach musimy odnowić na-
szą wierność nauczaniu Soboru Watykańskiego
II, który rzucił nowe światło na *działalność mi-
sijną* Kościoła w obliczu współczesnych potrzeb
ewangelizacji. Podczas Soboru Kościół uświa-
domił sobie głębiej swoją tajemnicę i apostolskie
zadanie, jakie powierzył mu Chrystus. Ta świa-
domość każe wspólnocie wierzących żyć w świe-
cie i jednocześnie pamiętać, że winni być „za-
czynem i niejako duszą społeczności ludzkiej,
która ma się w Chrystusie odnowić i przemienić
w rodzinę Bożą”. Aby wypełnić skutecznie to
zadanie, chrześcijanie muszą trwać w jedności
i rozwijać życie wspólnotowe. Bliskość wydarze-
nia jubileuszowego jest silnym bodźcem do dzia-
łania w tym kierunku.

c.d.n.

Wychowujmy razem

Pragnę, by przy lek-
turze kolejnych artyku-
łów każdy z nas zastano-
wił się nad najbardziej
typowymi przykładami
postaw rodzicielskich
i ich wpływem na roz-
wój młodego pokolenia.

Zacznijmy od krótkiego przedstawienia
postawy nadmiernej opiekuńczości, gdy
rodzice rozpieszczają dziecko, ograniczają
jego aktywność, wyręczają we wszystkim.
Ta postawa wywiera niezbyt korzystny
wpływ - hamuje bowiem dojrzałość spo-
łeczną dziecka, rozwija podatność na fru-
strację, pobudliwość, słabą zdolność do
koncentracji uwagi i samodzielności.

Przy postawie nadmiernej chroniącej -
podejście do dziecka jest bezkrytyczne,
uważane jest ono przez rodziców za wzór
doskonałości, trzymane pod kloszem, ma
usuwane wszelkie przeszkody, rozwiązy-
wane przez rodziców najdrobniejsze pro-
blemy. ta postawa może spowodować
opóźnienia dojrzałości społecznej, silne
uzależnienie od rodziców, bierność zycio-
wa, brak inicjatywy, lub nadmierną pew-
ność siebie, poczucie wyższej wartości
i zuchwalstwo.

Nadmierny dystans uczuciowy cechuje
postawę odtrącającą. Zdarza się bowiem
w niektórych domach, że dziecko odczu-
wane jest jako pewien ciężar, w skrajnych
przypadkach rodzice szukają dla niego
jakiegoś zakładu, który przejmie obowiąz-
ki opiekuńcze i wychowawcze. Przy tak-
kiej postawie dziecko nie odbiera od opie-
kunów ciepła i aprobaty, demonstrowane
są mu emocje wiecznego niezadowolenia,
ustawicznej krytyki i ciągłego poprawia-
nia. Rodzic - dyktator nie dopuszcza dzie-
cka do głosu, nie pozwala mu o niczym
decydować, na każdy sprzeciw, czy bunt
reaguje zastraszeniem, surową karą.
Rodzice ci nie biorą pod uwagę najmniej-
szych niedociągnięć swego dziecka, brak
zdolności, istnienia jakiś wad, chorób.
Taka postawa rodziców kształtuje u dzie-
cka agresywność, nieposłuszeństwo,
skłonność do kłamstwa, zahamowanie
rozwoju zdolności do uczuć, trudności
w przystosowaniu się, wywołuje także
nerwicę różnego typu.

Jadwiga Woźniak
/pedagog/

Licheń - perła w koronie Bolesnej Królowej Polski - Matki Najświętszej

Wydawać mogłoby się, że tak niedawno zapisywaliśmy się w księgarni parafialnej na jednodniową pielgrzymkę do Lichenia. A oto już po tej cudownej pielgrzymce pozostało piękne, wzruszające wspomnienie.

Odnoszę jednak wrażenie, że uczestniczący w niej pielgrzymi zostali obdarowani nie tylko wspomnieniami, ale przede wszystkim - gorącą miłością do Matki Najświętszej...

Jak już wspomniałam, wyjechaliśmy 24. września o północy. Mimo późnej pory, chyba nikt nie odczuwał senności. Czekwały nas przecież piękne chwile tam, w Licheniu. Były wśród nas osoby, które miały ujrzeć świątynię Matki Bożej Bolesnej po raz pierwszy, lecz byli i tacy, którzy w Licheniu byli już wiele razy. Podróż minęła nadszperowanie szybko i oto już Konin - a stamtąd kilkanaście zaledwie kilometrów do licheńskiej świątyni. Kilkanaście minut przed szóstą rano, 25 września, w sobotę cała nasza radomska grupa stanęła się w niewielkim kościółku, przed obrazem, a właściwie przed ołtarzem Bolesnej Królowej Polski. Było jeszcze chwil kilka do odsłonięcia Obrazu, więc wszyscy czekaliśmy, modląc się. Niewielki kościół wypełniony był pielgrzymami z różnych stron Polski.

I oto nadeszła ta piękna, oczekiwana przez wszystkich chwila. Rozległy się dźwięki chwytającej za serce muzyki i... wierzchni obraz zaczął powolutku przesuwac się ku górze. (Na wielu twarzach malowało się ogromne wzruszenie...). Po niedługiej chwili oczom pielgrzymów ukazał

się ten właściwy, maleńki, ale jakże piękny, cały w srebrze, koralach i czerwieni obraz Najświętszej Pani Bolesnej. Wszyscy pielgrzymi przyje-

chali tu z podziękowaniami i prośbami do Cudownej Matki Bożej Licheńskiej, więc nie było chyba nikogo w świątyni, kto nie modliłby się szczerze, serdecznie i z ogromną miłością.

A po Mszy św., wraz z księdzem Tadeuszem Nowkiem SAC, który przewodniczył naszej radomskiej grupie, udaliśmy się na krótkie śniada-

nie, po nim zaś wyruszyliśmy na słynną licheńską Gólgotę, gdzie odprawiliśmy Drogę Krzyżową. Jeśli ktoś nie był jeszcze na licheńskiej Gólgocie, powinien znaleźć się tam jak najszybciej.

Odprawiając tam Drogę Krzyżową, człowiek czuje się tak, jakby szedł za dźwigającym swój Krzyż Chrystusem... Należy jeszcze dodać, że słynna licheńska Gólgota jest usytuowana w przepięknym malowniczym zakątku pełnym zielonozłotych krzewów, cyprysów i tui. A że pogoda tego wrześniowego dnia była nadzwyczajna, wszystko wydawało się jeszcze bardziej czarujące.

Następnie udaliśmy się w kierunku nowo budującej się bazyliki licheńskiej, której kustoszem jest ksiądz Eugeniusz Makulski. I choć budowa ta nie jest jeszcze wykończona, poraża i zachwyca swoim pięknem i majestatem. Zdaniem wielu przypomina bazylikę św. Piotra w Rzymie. Już teraz można sobie wyobrazić, jakie to będzie чудо, kiedy zostanie wzniesiona w całej okazałości! Ukończone są prace w Świątyni Ducha Świętego tejże bazyliki. Wygląda to imponująco.

Po przejściu lasu grąblińskiego, gdzie Matka Boża ukazała się pobożnemu pasterzowi Mikołajowi w 1787 r., i po odśpiewaniu pieśni maryjnych, udaliśmy się do autokarów i około godz. 16.30 wyjechaliśmy z Lichenia. W radomiu byliśmy około godz. 22.00.

Dziękujemy Panu Bogu za te niezapomniane chwile i niezatarte wspomnienia.

Katarzyna Wilczyńska

„Nauczycielu dobry...”

Nauczyciele powinni pamiętać, że to od nich jak najbardziej zależy, aby szkoła katolicka mogła urzeczywistniać swoje zamierzenia i przedsięwzięcia. Dlatego niechże się oni przygotowują ze szczególną troską, aby posiadali wiedzę, tak świecką, jak religijną, potwierdzoną odpowiednimi tytułami naukowymi, i aby mieli opanowaną sztukę wychowywania, odpowiadającą zdobyczom bieżącej doby. Związani miłością między sobą i z uczniami oraz przepojeni duchem apostołskim, niechaj dają świadectwo tak życiem, jak i nauką jednemu Nauczycielowi Chrystusowi. Niech współpracują przede wszystkim z rodzicami; w całym zaś procesie wychowawczym niech razem z nimi pamiętają o uwzględnieniu różnicy płci i celu właściwego każdej płci w rodzinie i społeczeństwie, wyznaczonego przez Bożą Opatrzność; niechaj pobudzają samych wychowanków do osobowego działania, a po ukończeniu okresu szkolnego niech im dalej pomagają radą, przyjaźnią a także zakładaniem specjalnych stowarzyszeń przenikniętych duchem Kościoła. Posługa nauczycieli jest prawdziwym apostołstwem, także w naszych czasach, jak najbardziej odpowiednim i koniecznym, a równocześnie prawdziwą służbą na rzecz społeczeństwa.

Deklaracja o wychowaniu chrześcijańskim

Modlitwa Nauczyciela

Panie Jezu, dziękuję Ci za wszystkie moje prace, dziękuję Ci przede wszystkim za pracę zawodową, za pracę z dziećmi i dla dzieci.

Proszę Cię, abym zawsze z wielką gorliwością, cierpliwością i wyrozumiałością zwracała się do każdego ucznia.

Panie Jezu, dopomóż mi, abym zawsze widziała Ciebie w każdym uczniu, nawet tym bardzo aroganckim i niegrzecznym, dopomóż mi, abym darzyła uśmiechem każde dziecko w szkole.

Panie Boże, daj mi dar mądrości, abym jak najlepiej mogła przekazywać wiedzę i uczyć o tym pięknym i wspaniałym świecie stworzonym przez Ciebie.

Panie Boże, dopomóż mi, abym dla swoich koleżanek i kolegów była zawsze wzorem dobrej nauczycielki i koleżanki.

Panie Boże, spraw, abym swoim zwierzchnikom nigdy nie odmówiła niczego, a z uśmiechem i życzliwością przyjmowała wszystkie ich polecenia.

Panie Boże, dopomóż mi, abym miała uśmiech i dobre rady dla wszystkich rodziców swoich uczniów.

Maria Sowińska

INFORMACJE

1. Dziś Nabożeństwo Różańcowe o godz. 17.00 dla wszystkich. W dni powszednie: dla młodzieży i dorosłych o godz. 17.30, dla dzieci od poniedziałku do piątku o godz. 16.30
2. W środę, 13 października Nabożeństwo Fatimskie dla chorych, cierpiących i ludzi starszych. O godz. 9.00 – Msza św. Po Mszy św. błogosławieństwo chorych Najświętszym Sakramentem. Różaniec i okazja do spowiedzi od godz. 8.30. Prosimy o pomoc sąsiedzką w przyprowadzeniu lub przywiezieniu chorych do kościoła.
3. Nabożeństwo Fatimskie dla wszystkich: dzieci, młodzieży i dorosłych w piątek, 15 października. O godz. 18.40 odczytanie podziękowań i prośb. Później Msza św. z kazaniem, nabożeństwo, różaniec i procesja z figurą Matki Bożej Fatimskiej. Będzie to ostatnie Nabożeństwo w tym roku. Udział modlitewny w tym nabożeństwie ofiarujemy w intencji naszych rodzin i Ojczyzny.
4. W środę, 13 października w katedrze o godz. 18.00 – Msza św. w intencji Solenizanta Ks. Biskupa Seniora Edwarda Materskiego.
5. We środę, 13 października o godz. 19.00 odbędzie się spotkanie Odnowy w Duchu Świętym w małym kościele. Serdecznie zapraszamy.
6. W czwartek, 14 października – Dzień Edukacji Narodowej. Wszystkim Nauczycielom i Wychowawcom życzymy wytrwałości w pracy wychowawczej, sukcesów zawodowych oraz opieki Matki Bożej Wychowawczynie i błogosławieństwa Bożego w życiu osobistym i rodzinnym. Msza św. w powyższych intencjach w czwartek o godz. 18.00
7. Chłopców z kl. III i starszych, którzy chcieliby zostać ministrantami zapraszamy na spotkanie w czwartek, 14 października o godz. 17.00 w sali nr 8.
8. Młodzież klas VIII Szkoły Podstawowej nr 2 i ich rodziców zapraszamy na Msze św. w piątek, 15 października na godz. 16.30 do małego kościoła. Możliwość spowiedzi od godz. 16.00. Po Mszy św. spotkanie dla rodziców.
9. Serdeczne podziękowanie – Bóg zapłać za ofiary złożone w ubiegłą niedzielę na dalsze prace przy kościele.
10. Dziś na zakończenie Tygodnia Miłosierdzia przed kościołem zbiórka do puszek na biednych naszej parafii.

Kult Serca Jezusowego

Małgorzata Maria Alacoque - urodziła się 22 lipca 1647 r. jako córka Klaudiusza, notariusza i sędziego. Straciła go, gdy miała lat osiem, i odtąd wzrastała w warunkach szczególnie uciążliwych, zdana na tyranie apodyktycznego wuja i gderliwych ciotek. Wcześniej zaczęła tęsknić za życiem zakonnym. Wskazano jej urszulanki z Macon, ale własne serce kazało jej wybrać wizytki w Paray-le-Monial, do których wstąpiła w r. 1671. W rok później złożyła u nich swą zakonną profesję. Początki nie były łatwe. Zahartowała jednak rychło swą szczerą pobożność i pokorę, a w ten sposób stała się sposobną do przyjęcia posłannictwa, które w dziejach chrześcijańskiej duchowości miało jej zapewnić miejsce wyjątkowe. W dzień św. Jana Ewangelisty (27 XII 1673 r.) doznała pierwszej wielkiej łaski mistycznej, która pozwoliła jej głęboko wniknąć w miłość Najświętszego Serca Jezusowego i która wezwała ją do szerzenia jego

kultu w duchu zadośćuczynienia. Wezwanie okazało się trudniejsze do zrealizowania, niż można by przypuszczać. Święta napotkała na sprzeciw i nieufność. Stało się to źródłem nowych udręek, które z czasem złagodziło roztropne kierownictwo kolejnych spowiedników. Po pierwszym objawieniu nastąpiły dalsze: w r. 1674 żądanie pierwszopiątkowej Komunii św. przyjmowanej w duchu wynagrodzenia, a 16 czerwca 1675 tzw. wielkie objawienie z deklaracją: „Oto Serce, które tak bardzo umiłowało ludzi...” i z żądaniem ustanowienia osobnego liturgicznego święta. W dziesięć lat później Małgorzata została wychowawczynią nowicjuszek, wśród których mogła teraz bez większych sprzeciwów szerzyć kult Najświętszego Serca tak, jak sama dzięki swym mistycznym doznaniom kult ten pojmowała. Przeżycia tego rodzaju zresztą jeszcze się nie skończyły. 2 lipca 1688 r. doznała wizji Najświętszego Serca, Najświętszej Marii Panny,

W minionym tygodniu

Ochrzczeni zostali:

Elżbieta Dziurzyńska
Paweł Wroński
Dominik Soliński
Wojciech Szadurski

Związek małżeński zawarli:

Agnieszka Gołąbek
i Robert Adam Maślanka
Ewa Urszula Piskorz
i Sebastian Jan Gała
Marzena Teresa Rychlicka
i Grzegorz Ciesak
Anna Luiza Polit
i Kamil Jerzy Cieślak

Odeszli do Pana:

Pyrka Janina – 1. 78
Jadwiga Grażyna Pietroń – 1. 44
Stanisław Wanowski – 1. 67
Feliksa Kielczykowska – 1. 85
Franciszka Jaros – 1. 80

ŻYCZENIA

W 2. rocznicę ślubu Kamili i Stanisława,
w 1. rocznicę ślubu Jolanty i Michała,
w 75. rocznicę urodzin Janiny,
w 20. rocznicę urodzin Ewy,
w 18. rocznicę urodzin Karoliny,
w 1. rocznicę urodzin Mateusza
błogosławieństwa Bożego
i opieki Najświętszej Marii
Panny życzy Redakcja.

św. Franciszka Salezego i bł. Klaudiusza La Colombiere. W tym mniej więcej czasie w obrębie klasztoru powstała pierwsza kaplica poświęcona Najświętszemu Sercu Jezusowemu, a już przedtem Małgorzata wspólnie z siostrami obchodziła uroczyste święto tegoż Najświętszego Serca. Zmarła po krótkiej chorobie 16 października 1690 r. Zbliża się rok 2000. Zbliża się Trzecie Tysiąclecie. Ojciec Święty Jan Paweł II wzywa nas, abyśmy, przygotowując się do Jubileuszu Narodzenia Pana Jezusa, przybliżyli się do Przychodzącego do nas Pana, do Jego Najświętszego Serca. Chciejmy to uczynić przez comiesięczną spowiedź i częste uczestnictwo we Mszy św. połączone z przyjęciem Komunii św. Pamiętajmy o pierwszych piątkach miesiąca.

Adres redakcji: 26-600 Radom, ul. Wiejska 2, tel. 366-81-44

Redaktor naczelny: Agnieszka Stępień, Z-ca redaktora naczelnego: Magdalena Kowalska, Dyrektor techniczny: Grzegorz Stępień.

Opiekun duchowy: Ks. Ireneusz Chmielowski SAC. Odpowiedzialni: Katarzyna Wilczyńska, Halina Siczek,

Łukasz Grzeszczyk, Marcin Ciosek, Marcin Durasiewicz, Maria Sowińska, Sylwia Buchacz, Monika Grzesiak.

Drukarnia Virgo s.c. tel. (048) 3633844, 0601 97 02 72